

Terenski odbori SZDL

SZDL kot fronta organiziranih političnih sil se trudi, da bi pri svojem delu upoštevala najširša hotenja, želje delovnih ljudi. Kako to doseči? Možnosti je več. Ena med njimi je ustanavljanje terenskih odborov SZDL. Tak način dela bi pripeljal v vodstva posameznih občinskih SZDL več mladih, dela željnih ljudi. Prav ti pa so tisti, ki lahko presežejo občasno »mrtvilo« pri delu posameznih organizacij ali SZDL kot celote. O tem smo se pogovarjali s predstavniki KS.

Krajevna skupnost Gradišče: »Terenskih odborov še nimamo, čeprav se zavedamo njihove velike vloge, ki jo lahko imajo v našem političnem sistemu. Prav zato smo se odločili, da se vsi politični faktorji na terenu ZK, SZDL, mladinska organizacija, ZB in drugi, dogovorijo za enoten pristop pri oblikovanju terenskih odborov. Te nameravamo imeti v vsaki volilni enoti. Računamo, da bo za učinkovitost posameznih odborov potrebno delegirati vanje vsaj 5 do 7 članov. S tem bomo lahko solidno izvrševali določene naloge, kar bo pripeljalo k uresničitvi zastavljenih ciljev.

Krajevna skupnost Poljane: »Terenske odbore imamo že od septembra lani. Imamo le dva terenska odbora, čeprav je na našem terenu več volilnih enot. Sodimo, da bi morali imeti tako organizacijo tudi v ZB in ZK, saj zelo povečuje učinkovitost dela, zlasti pa pritegne mlade. To pa je vsekakor zelo pomembno, če upoštevamo, da so prav mladi tisti, ki bodo v poznejših letih vse bolj prevzemali nase nelahka bremena. Ko smo sestavljali posamezne terenske odbore, smo zgoraj povedano v vsakem primeru upoštevali. Sodili smo, da ni dovolj, da neko politično akcijo le omenjamo, ne da bi jo pri tem konkretizirali, kot smo to storili pri delegiranju občanov v terenske odbore.«

Stara Ljubljana: »Terenskih odborov do sedaj še nismo

uspeli ustanoviti. Mislimo, da bomo imeli dva, vendar je poseben problem kader, ki ga še nimamo. Upamo pa, da ga bomo najkasneje v dveh mesecih uspeli dobiti. O tem smo razpravljali tudi na minulem sestanku občinskega političnega aktiva. Pri oblikovanju terenskih odborov smo se prav zaradi kadrovskih težav odločili za dve obdobji, in sicer za prehodno obdobje, kjer naj bi oblikovali dva odbora, in za obdobje, ko naj bi ustanovili še ostale terenske odbore. Pomembno je, da bodo formirani odbori opravljali svoje delo tako kot smo si ga zamislili, da ga bodo čim bolj približali bazi.«

Stari Vodmat: »Terenskih odborov pri nas še ni, od njih pa si tudi kaj prida ne obetamo. Pomembno je, da bomo dobili delavoljne ljudi, ki pa jih že sedaj primanjkuje. Naša KS je nekoliko specifična. Če pogledamo njeno lego in položaj, potem vidimo, da gre v resnici za skupnost s posebnimi problemi. Sklenili smo, da bosta imeli dve volilni enoti en terenski odbor SZDL.«

Tabor: »Tudi pri nas nimamo terenskih odborov, vemo pa, da so potrebni. Prepričani smo, da jih bomo oblikovali v dveh mesecih, kar pa ne bo

Ce se ne bo kje še kaj zataknilo, bodo še ta mesec zasadili lopato za prizidek k osnovni šoli Prežihovega Voranca v Centru. Po programu iz samoprispevka bodo tu zgradili 8 novih učilnic, telovadnico in nekaj nujnih skupnih večnamenskih prostorov. Najugodnejši ponudnik za izvedbo gradbenih del je bilo gradbeno podjetje »Obnova«.

D. B.

lahka naloga, ker v glavnem nimamo kadra. Sicer pa se pripravljamo na spremembe pri oblikovanju KS kot celote, spremembe pa se nanašajo v glavnem na oblikovanje volilnih enot...«

Ajdovščina: »Tudi pri nas ni terenskih odborov. Kaže, da je enako kot v drugih skupnostih, glavno vprašanje je pomanjkanje strokovno in družbenopolitično usposobljenega kadra, brez katerega, žal, ne moremo opraviti vse večjega števila nalog. Mislimo, da bi dve volilni enoti lahko imele po en terenski odbor. Takšen način ne bi v ničemer zmanjšal učinkovitosti njihovega delovanja.«

Kolodvor: »Kako bomo reševali problem oblikovanja terenskih odborov SZDL, je težko reči. Sodimo, da terena ne bi smeli deliti umetno. V vsakem primeru bi morali upoštevati želje in potrebe delovnih ljudi. Zato bo krajevna konferenca sklicevala posebne sestanke, kjer bodo navzoči predstavniki zainteresiranih organizacij. Vprašanje terenskih odborov ne gre gledati povsod z enakega zornega kota. Vse drugačen je njihov položaj v mestu kot na vasi. Na podeželju jih je lažje oblikovati. Sicer pa bodo, kot kaže, že hišni sveti z novimi pravicami in dolžnostmi odigrali večjo vlogo kot do sedaj. Računamo, da bodo prav HS tisti, ki bodo vzbudili ljudi k čim večjemu vključevanju v aktivno delo v okviru KS kot celote.«

Prule: »Tudi mi nimamo terenskih odborov. Preden jih bomo ustanovili, moramo dobiti potreben kader, sicer z delom ne moremo pričeti. Seveda je poglavitno predvsem to, da se s tako organizacijo bolj kot doslej približamo bazi, to je najširšemu krogu občanov. O tem in drugem je razpravljala tudi krajevna organizacija ZK že decembra lani, enako pa so storile tudi druge družbenopolitične organizacije.«

F. C.

UREDNIŠKA KRAMLJANJA

Bližamo se štirinajstdnevniku

Že pred novim letom smo v tem kottičku omenili, da se nakazuje potreba, da naše občinsko glasilo ne bi izhajalo samo mesečno ampak štirinajstdnevno. Uredništvo je seznanilo s tovrstnim operativnim načrtom vodstvene strukture občinskih družbenopolitičnih organizacij, ki so pred meseci same dale pobudo, naj Dogovori postanejo štirinajstdnevnik.

Spremembo narekuje razmah delegatskega sistema tako v organizaciji združenega dela kot v krajevni in interesni samoupravi ter v občinskem skupščinskem življenju. Ob mesečnem izhajanju našega časopisa prihaja bolj in bolj do zamud v obveščanju in komentiranju ter pri spremljanju takšnih vsedružbenih akcij kakor je boj za stabilizacijo. Če naj Dogovori prispevajo k vsestranski samoupravni aktivizaciji, morajo biti hitrejši, ažurnejši — to pa je ob zgolj mesečnem izhajanju teže in teže, kajti dogodki se kar prehitevajo. Zlasti je časopis težko kos spremljanju organizacijskih in konstituantnih novosti v delegatskem sistemu. Samoupravni sporazumi, statuti TOZD in krajevnih skupnosti, delo množičnih političnih organizacij, načrtovalni akti, usklajevalni postopki v delu interesnih skupnosti, skratka, akti o sankcioniranju naraščajočega odločanja in moči delavca in občana, organizacija gospodarsko-integracijskih procesov, množična občinska skupščinska gradiva, problemi vertikalne povezave občine z republiko in federacijo itd. — vse to in še druga informatika je za nek mesečni časopis prevelik zalogaj. Vzemimo samo zadnji primer: kako naj Dogovori okrepijo in razvijejo imenitno pobudo naše občinske SZDL, sindikatov, mladine in sploh fronte socialističnih sil za formiranje terenskih odborov SZDL, če lahko samo enkrat na mesec podprejo to iniciativo?

Po večkratnih razpravah — tudi v predsedstvu občinske Socialistične zveze in komiteju ZK — je pobuda o pogostnejšem izhajanju Dogovorov zadela na razumevanje in odobranje. Brž ko bodo rešeni nekateri problemi tehnične in finančne narave — to pa bo, upamo, prav kmalu — bomo bralce presenetili z opisano spremembo.

Z. K.

POGOSTO JIH SREČAMO

»Čim večjo prosim...«

Marija Lombar

Ko sem šla prvič »tja v kiosk pred Modno hišo, kjer pečejo pečenice«, »snubit« za kramljanje je bil zgodnji zimski večer. Tik pred minulim snegom. Ljudi okoli kioska je bilo toliko, da je vsakdo komaj našel prostor za svoj kartonski pladenjček na polici ob kiosku. Potrkala sem in na hitro pokukala notri, kajti vedela sem, da bi mi z vso pravico lahko zaloputnili vrata pred nosom. Tam, kjer imajo opraviti z živili vlada namreč strogi red. Tako sem torej pri vratih, daleč proč od orjaške štirioglate kozice (ali pa ima morebiti tisti ogromni »pleh« kakšno drugo ime) kjer so cvrčale na levi lepo zapečene zlatorumene pečenice in v sredi še na pol pečene ter na desni še sveže, vprašala, če bi se »lahko kaj pomenili«. Vendar je bilo tisti večer toliko dela, sopara znotraj pa taka, da bi bilo moje sitnarjenje še naprej sem uvidela, nespametno. Potem sva se »s tisto tovarišico, ki je bila v izmeni popoldne dogovorili, da bi se pogovarjala z ono drugo, ki je delala v drugi izmeni, dopoldne...«

Nato sem šla (pa nisem pomalicala pečenice, kajti za malico je bilo prepozno, za večerjo pa še prezgodaj in sploh koliko kalorij pa ima, oh, pečenica...) v bližnjo Metalko nakupovat. Potem pa, v prvem ali drugem nadstropju trgovine tam, kjer sem nameravala kupiti baterije, je prodajalka nenadoma, »sredi poti« začela nadvse pozljivo vohati okoli sebe... »Ti, pogledj,« je rekla prijateljici. »Ali imaš kaj nosu? Mmm, kako diši po mmmhmm, pečenki...«

Nagonsko sem stopila dva koraka nazaj, čimdlje stran. Pa me je vprašala: »Ali tudi vi kaj vohate?« »Hmh«, sem prikimala, »ampak veste, v cekarju imam samo volno...«

Potem pa sem šla domov, čeprav je začelo snežiti kar peš. Celo vesela sem bila tistih snežink. Po poti sem razmišljala, da bom morala navsezgodaj k frizerju, plašč pa bo romal v čistilnico...

Kiosk s pečenicami pred Modno hišo je eden najstarejših v Ljubljani. Spominjam se, da smo tamkaj kupovali nekoč pečenice s kruhom za 55 starih dinarjev. Bilo je to pred 15 ali 16 leti. In ves čas tu peče in prodaja pečenice MARIJA LOMBARJEVA, naša današnja sogovornica, »tovarišica iz one druge izmene«. Tudi nje ni bilo tako lahko pričati, da bi malo pokramljala z menoj. Vendar je pogovor kmalu stekel, pogovarjali sva se o tem in onem, v službi in doma, pa o njenih, samo njenih majhnih in velikih hotenjih, prepričanjih in uresničenih in neuresničenih željah... Tako sva se pogovarjali o — arheologiji, ki jo tako privlači v njenih prostih trenutkih (pa, kaj, ko jih je tako malo), pogovarjali sva se o njeni družini in kot menda vse stare mame na tem svetu si ni mogla kaj da bi mi ne nasula kup najlepših ljubkavalnih imen v eri sapi, ko je nanesla beseda o Milošu, njenem najdražjem vnučku.

»Oo, dober dan, pozdravljen«, hiti vmes pozdraviti starejši par zunaj pri okencu. »Stalne stranke«, mi pojasni.

In potem ugotovim, da je takih »stalnih strank« izredno veliko. V času malice so to skoraj vsi bližnji in daljni sosede, sicer pa se tu ustavljajo vozniki, študentje, dijaki in ljudje, ki se po utrudljivih nakupih na glavnem živilskem trgu ustavijo še ob kiosku s pečenicami.

Najraje seveda zabavljajo čez pečenice mladi. »Pa bolj pečeno, pa manj pečeno, pa čim večje pečenico, pa...«

»Ampak jaz imam tako rada malde«, pravi.

»Vsi tako radi udrihajo čez njih. Ampak jaz jih imam rada. Tako so živahni, polni življenja. Včasih mi je hudo, ko vidim kakšnega šolarja, ki nima denarja pa tako požljivo pase oči...«

Danes stane pol pečenice s kruhom 8 dinarjev. Je to drago ali poceni? »Ne vem,« pravi. Vsak dan jih prodamo od 500 do 700 in celo več. Ljudje jih imajo radi in mislim, da je to kar solidna malica. Marsikdo pa jih kupi tudi za domov za kosilo.

»Delo tu je kar naporno.« Ves čas je na nogah, če je vrsta je treba kar se da hitro streči, vmes pa budno paziti, da so vse pečenice lepo zlatorumene treba je pripraviti kruh pa seveda »kasi-rati« in sproti pospravljati uporabljene kartonske pladenjčke s police zunaj kioska. Nujhujša pa je sopara, ki se zagriže v obleko, v kožo in lase. Toda, človek se navadi. Še posebej, če dela s srcem in mu delo z ljudmi ni naporno. Le nekaj je — pečenic ne mara za malico...

D. BOŠNJAK